

G. G.: Anyák napja

Ma van anyák napja. Ez a nap alapvetően nem egy szomorú nap, de számomra mégis magával hozza a fájó érzéseket. Hosszú évekig semmibe vettem ezt a napot, de senki nem várhatja el tőlem, hogy a történetek után egy percet is áldozzak erre az eseményre.

Egészen kiskoromban történt, éppen hogy csak elkezdtem az iskolát, csupán egy elsős kislány voltam még akkor. Május első vasárnapjáról mindenki tudja, hogy azaz anyák napja. Az iskolában mi már április közepétől erre a napra készültünk az osztálytársaimmal és a tanítónénikkel. Virágot ültettünk kis cserepekbe és minden nap meglocsoltuk őket, a fény felé fordítottuk és gondoztuk őket, hogy amikor odaadjuk az anyukáinknak büszkén mondhassuk: „Anya ezt a virágot akkora szeretettel gondoztam, ahogy te is engem minden egyes nap.” Az anyukám könnyes szemmel magához ölelte és az suttozná nekem: „Köszönöm, kicsim”. Én így képzeltem el magamban és már izgatottan vártam azt a bizonyos vasárnapot, ami el is érkezett, de nem azt történt, amit én elképzeltem. Reggel miután felébredtem elindultam megkeresni anyát. Végig mentem a nappalin, a konyhán és még a fürdőszobába is bekopogtam, hátha ott van, de miután egyikben sem találtam meg az én drága anyukámat, úgy döntöttem megnézem a szüleim szobáját, hátha ők még nem ébredtek fel. A szobájuk ajtaja résnyire nyitva volt, én úgy döntöttem benézek, és ha még alszanak, akkor nem is zavarom őket. A szobában apukám ott ült az ágyon könnyes arccal a mami kedvenc kardigánját magához szorítva, de az anyukámat nem láttam sehol. Csendben odamentem apuhoz és megsimogattam az arcát, majd amikor rám nézett azt kérdeztem: „Apa mi a baj, és hol van anya?” Ekkor apukámból ismét előtörték a könnyek és ő kétségbeesetten szorított magához. Nem értettem semmit, nem értettem hol van anya, nem értettem miért nincs itt, nem értettem apa miért sír és miért hajtogatja egyfolytában azt, hogy: „Sajnálom, kicsim... annyira sajnálom...”

Hosszú percek múlva sikerült kicsit megnyugodnia, akkor leültetett maga mellé és halkán szinte suttozva beszélni kezdett hozzám.

-„Sajnálom, kicsim... annyira sajnálom, de a mami már nem fog hazajönni... soha.”

-„Azért, mert rossz voltam? Megbántottam valamivel? Apa ígérem soha többet nem teszek semmi rosszat, csak mond meg anyunak, hogy jöjjön haza.” Ő ismét a feltörni készülő könnyeivel küszködött, miközben nekem válaszolt.

-„Kicsim te semmi rosszat nem tettél. Ez nem a te hibád. A mami nem miattad, nem jön már haza többé. Te semmi rosszat nem tettél és soha semmivel nem bántottad meg anyukádat.”

-„Akkor mi a baj apa? Hova ment anya? Miért nem jön már haza... soha többé?”

-„Kicsim a maminak el kellett menni, de hidd el, hogy ő nem akart elmenni, de muszáj volt.”

-„Hova ment a mami? Miért nem megyünk utána és kérjük meg, hogy jöjjön vissza hozzánk?”

-„A mami felment az angyalok közé, kicsikém és mi oda nem mehetünk utána.”

-„ Igen az angyalok közé és most már onnan fog vigyázni rád, és igaz , hogy mi nem láthatjuk, de ő most is itt van velünk.”

-„ Hol, apa?”

-„ Itt bent”- mondta , majd megfogta a kezemet és a szívem fölé rakta – „ Itt van velünk, a szívünkben.”

Eleinte nem értettem miért nem lehet velem az anyukám. Nem értettem miért kellett neki az angyalokhoz költöznie, hiszen neki mi vagyunk a családja, akkor neki miért kell az angyalokkal élni? Ahogy telt az idő és én egyre nagyobb lettem megértettem, hogy az én anyukám miért nincs velem. Az én anyukám nem egyszerűen máshova költözött, nem ő... elment, és akkor, amikor ezt megértettem a szívem meghasadt. Egy hatalmas lyuk keletkezett ott belül, ami egyfolytában, szüntelenül fáj, de a legrosszabb mindig május első vasárnapja volt, az a nap, amikor az én anyukám elment. Hosszú évekig nem vettem tudomást erről a napról, nem érdekelt, hogy mások mit adnak az anyukájuknak, nem érdekelt a virágok, nem érdekelt ez a nap. Én csak azt tudtam erről a napról, hogy ez jobban fáj, mint bármelyik másik nap.

Hogy mi változott?

Miért fontos számomra ez a nap újra?

Mi gyógyította meg a meghasadt szívemet?

Vagy inkább ki?

Az összes kérdésre ugyan az a válasz: a LÁNYOM. Az én egyetlen kis angyalom, aki minden évben megajándékoz engem anyák napján. Kedves szavakkal, egy öleléssel vagy akár egy puszival. A lányom az, aki anyák napján megajándékozott engem egy kis cserepes virággal, egy olyan kis virággal, amelyet én annak idején nem adhattam oda az anyukámnak. Tudom, hogy az anyukám nem akart itt hagyni engem, hogy az angyalok országába költözzön, és azt is tudom, hogy én mit nem akarok. NEM akarom itt hagyni a lányomat. Nem akarok az angyalok országába költözni, és nem akarok neki annyi fájdalmat okozni, amennyit én éreztem akkor, amikor elveszítettem az anyukámat. Tudom, hogy az anyukám ott van fent az angyalok között, vigyáz rám, és nem engedi, hogy bárki is elragadjon engem a lányomtól úgy, ahogy egykor őt elragadták tőlem. Az ember szereti azt, aki fontos neki. Minden embert máshogy szeretünk, de csak egy valaki van, akit már a létezésünktől fogva szeretünk: az Anyukánkat.